

TRESZKAI HENRIETTA

Fű-alatt

Szeretek utazni.

Olyan szép és nyugodt érzés, amikor füledben zene szól, és közben nézed a tájat, azt a tájat, amelyet a kellemes tempóban haladó járműben, minden egyes pillanatban magad mögött hagysz.

Különleges pillanatokon ragad meg a tekintet néhány másodpercig; hosszú termő földek, amelyeknek vége már ködös homályba olvad, és mögötte csodálatosan kuszá-lódik össze az elterülő tér; a semmi közepén álló magányos, moha lepte épület tetején végig futó drót, amelyen sorban pihennek a varjak; egy kisebb erdő, ahol ugyan beül-tették az utak szélére a fákat, azok mégis egyedül és szabadon eresztették szét hosszú, büszke ágaikat az ég felé.

Ahogy szalad előre minden, úgy haladunk el mellettük. A táj benépesedik, megszűnik a magány és megjelennek a katonás magaslatok az út mentén, minden zsúfolt és sűrűre lesz.

Végül az eső cseperegni kezd és magabiztosan próbálja kimosni szeretett földjéről azt a szennyet, ami belepte a századok alatt.

Szabad vagyok

Mint könnyed pléd, simul rá a napfény a lila akác vékony ágaira,
Százezer lándzsaként égeti az üvegen keresztül arcomat,
S még azt sem bánom, hogy éppen megvakít.

Az ég színe úgy hat, mintha csak ebben a pillanatban kevernék a
Szürke és világoskék, halvány, mégis határozott árnyalataiból,
S felszabadít, hogy elgondolkodtat.

Látom saját pilláimat az arany vakságban, ahogy világítanak.
Szemem homályos, mégis tisztán lát és boldogan tekint ki,
S megnyugtat a lándzsaáradat.

Halk csiripelés hallatszik be a nyitott ablakon át,
És én egyre csak a nap süllyedését hallgatom,
S már a hideg sem zavar, mikor az estét várom.